

hans Misforstaaelse med dette Lovforslag paa anden Maade, end at han deri ser en Mulighed for, at der ikke bliver Leilighed til Konflikt paa dette Punkt; men dette forekommer mig virkelig ikke at være heldigt. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem kan have nogenfomhelst Ret til at betragte det som en særlig Lykke, at der paa Finantsloven findes Punkter, som medføre Konflikt med det andet Thing. Jeg i det Mindste har heller aldrig troet, at det var det ærede Medlems Mening, at en Finantslov, for at være fuldkommen fyldestgjørende, nødvendig skulde indeholde alle de Punkter, hvorom vi havde været mindre enige med det andet Thing. Jeg siger, at hvis det er det ærede Medlems Mening, at vi, for at Finantsloven kan være tilfredsstillende for ham, maa have Konflikt med det andet Thing, saa er jeg ikke enig med ham, tværtimod, jeg betragter det som vor Opgave ifølge Forfatningen og den hele Situation saavidt muligt at blive enig med det andet Thing. (Berg: Ja, saavidt muligt!) Ja, det er ganske klart, at der er Spørgsmaal, hvor man ser saaledes paa en Sags Realitet, at man anser det for stridende mod sin Overbevisning at kunne blive enig med det andet Thing; i saa Fald maa man naturligvis finde sig i Uenigheden, saa er det klart, at man maa holde sit Standpunkt; men i og for sig er det dog bedre, at man ikke kommer saa vidt, og det ærede Medlem vil vist ogsaa indrømme, — det har jeg antaget før i Dag, — at det var bedre at blive enig, end ikke at blive det. Jeg tilstaar altsaa, at jeg ikke kan fatte denne Sorg hos det ærede Medlem over, at det maatte kunde være muligt, at der ikke blev Leilighed til Konflikt, men dette er egentlig det ærede Medlems Standpunkt, og hvis han vil efterse sit Foredrag, vil han finde, at den eneste væsentlige Indvending, han har imod Lovforslaget, er hans uvilkaarlige Beslagelse over, at der maatte gaar et Konfliktpunkt bort. Dette Standpunkt skulde imidlertid være det ærede Medlem undt, hvis han ikke havde stillet sig saaledes, at han efter min Mening traadte sine Meningsfæller lovligt nær. Det maa være mig tilladt at sige det ærede Medlem, at den Neutralitet, han dyrker, og som han betegner som en loyal Neutralitet, er af den Natur, at jeg tilstaar, at man fristes til at tage en Del af sin Laalmodighed overfor den. Vil man være neutral — det er et Standpunkt, som jeg vil overlade til Enhver selv at indtage — saa maa man indtage dette Standpunkt fuldt ud; men den Maade, hvorpaa det ærede Medlem er neutral, kalder jeg ikke saaledes, den er ikke neutral. Det er ganske rigtigt, at det ærede Medlem afholder sig fra Afstemning, afholder sig fra at vise, hvorledes der skulde gaas frem, og hvilke Følger der da vilde indtræde, afholder sig fra at paavise Veien, ja fra enhverfomhelst Antydning — det gjør han for sin Person, det er ganske rigtigt, — men det

ærede Medlem skulde begribe, at dette medfører Forpligtelser overfor Meningsfæller til at afholde sig baade fra Insinuationer og Angreb mod dem; dette synes mig, at det ærede Medlem endnu ikke har forstaaet. Det ærede Medlem har nemlig idag gjentagne Gange holdt Foredrag, hvori han overfor mig og adskillige Andre af os, som mene, at dette Lovforslag er brugbart, fremst Angreb og Sigtelser, som om vi fra den 8de November til Dato havde gjort os skyldige i Tilbagegang, i en Opgivelse af Grundfæstninger, i Noget, som det ærede Medlem kalder Wellempartistillinger, i Forsøg paa at forhandle om store Reforme, med nuværende Ministerium o. s. v. o. s. v., Ting, hvorom det ærede Medlem veed, at det Altsammen savner enhver Berettigelse, og som han har været fuldstændig ude af Stand til at begrunde blot med et eneste Ord. Naar det ærede Medlem angriber os for at være Tilbagegangsmænd og for at opgave vore Grundfæstninger, saa er der Anledning for ham til at opgive sin Neutralitet og selv fremkomme med sine Grundfæstninger, vise os klart og tydeligt, hvad han vil, og sætte dette igjennem; men han maa ikke forlange, at hans Meningsfæller skulle finde sig i, at han gjentagne Gange kalder sig neutral og lægger Ansvaret fra sig over paa sine egne Meningsfæller, og samtidig, hvad han gjentagende har gjort, kalder dem Tilbagegangsmænd, der opgave Grundfæstninger o. s. v. Vi have ingen Grundfæstninger opgivet; men jeg har endnu ikke set, hvilke Grundfæstninger det ærede Medlem har, og hvilke Grundfæstninger han vil staa ved, naar det kommer til Stykket. Naar det ærede Medlem siger, at den 8de November have vi givet vore Stemmer til en Lov, hvorigjennem vi fuldstændig skulle have forladt vort Standpunkt, saa spørger jeg: Hvad er da det, som det ærede Medlem var imod? Er det dette, at der overhovedet blev givet en midlertidig Lov (Berg: Nei!)? Altsaa maa det være det, at den midlertidige Lov havde det Indhold, som den havde. Det er nu et Spørgsmaal, vi saa tidt have drøftet, om vi vare Modstandere af, at den provisoriske Finantslov havde det Indhold, den havde, eller af, at den var udstedt som provisorisk. Derom er der talt vidt og bredt her i Salen, og da havde det ærede Medlem rigelig Leilighed til at komme frem med sin Mening, saa at jeg tilstaar, at den Loyalitet, som det ærede Medlem idag har lagt for Dagen ved at angribe os for den 8de November, forstaar jeg ikke. Jeg vil nu sige det ærede Medlem rent ud — thi jeg holder mest af, naar vi skulle tale med hinanden om den Slags Ting, at det da sker temmelig oprigtig — at disse vedvarende Insinuationer lade sig ikke forene med en loyal Neutralitet. Skal det være Tilfældet, at det ærede Medlem vil fortsætte sine Angreb paa Mænd, som han veed kæmpe for det samme Maal som han, om de end ikke